



Arrest

nr. 49 597 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 juni 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BORGONIE, die *loco* advocaat G. MEEUS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op X treedt verzoekster, van Tunesische nationaliteit, te Tunesië in het huwelijk met de heer T.F., een Belgische onderdaan.

Op 28 augustus 2008 dient verzoekster een visumaanvraag in functie van gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Tunis in Tunesië. Dit visum wordt toegestaan.

Op 22 oktober 2008 biedt verzoekster zich aan bij de gemeente om zich te laten inschrijven. Het verblijf van verzoekster wordt aanvankelijk toegestaan tot 5 december 2008 en deze toestemming wordt verlengd tot 20 januari 2009.

Op 23 december 2008 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 27 september 2009 stelt de lokale politie een verslag van samenwoning of gezamenlijke vestiging op zonder ongunstige opmerkingen.

Op 9 juni 2010 meldt de gemeente Willebroek aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekster sinds 6 juni 2010 niet meer samenwoont met haar echtgenoot.

Op 16 juni 2010 verzoekt de Dienst Vreemdelingenzaken de gemeente Willebroek, naar aanleiding van de vermelding dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer zouden samenwonen, een uitgebreid relatieverslag op te stellen.

Op 22 juni 2010 stelt de lokale politie een negatief verslag van samenwoning of gezamenlijke vestiging op waaruit blijkt dat verzoeksters echtgenoot heeft verklaard dat verzoekster er niet meer woont, dat hun relatie een einde heeft genomen en dat een klacht wegens schijnhuwelijk werd ingediend.

Op 24 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van E.,S. (...), geboren te (...), op (...) en van Tunesische nationaliteit.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4^o van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het verslag van samenwoning dd. 22.06.2010, opgesteld door de politie van Willebroek, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is. Haar echtgenoot verklaart dat ze sedert april 2010 verhuisd is naar een ander adres omdat de relatie ten einde zou zijn. De politie bevestigt dat er effectief geen persoonlijke spullen van betrokkene meer aan te treffen zijn.

Ook de gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 06.06.2010 op een ander adres dan het gezamenlijke ingeschreven staat.

De echtgenoot heeft verder een klacht schijnhuwelijk neergelegd bij de politie van Willebroek. Hieruit blijkt dat nog bezwaarlijk van een gezinscel kan gesproken worden.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.”

Op 24 juni 2010 verzoekt de Dienst Vreemdelingenzaken de procureur des konings van Mechelen een onderzoek te verrichten naar het huwelijk van verzoekster.

2. Over de rechtspleging

De Raad werpt ambtshalve op dat enkel rekening wordt gehouden met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken. Noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), noch het Procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien in de mogelijkheid tot het indienen van aanvullende stukken. Derhalve worden de door verzoekster ingediende aanvullende stukken om die reden uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan.

“Middel: Artikel 40 ter en artikel 42 quater van de Wet van 15/12/1980

Aangezien verzoekster op 10 augustus 2008 met De Heer T. F. (...) gehuwd is te Tunesië.

Dat verzoekster de Tunesische nationaliteit heeft. Dat haar echtgenoot de Belgische nationaliteit heeft.

Dat het huwelijk rechtsgeldig is afgesloten. Dat het huwelijk in België is erkend.

Dat de echtgenoot van verzoekster een maand na het huwelijk is teruggekeerd naar België om de komst van verzoekster voor te bereiden.

Dat verzoekster zelf naar België is gekomen op 20 oktober 2008.

Dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar artikel 42 quater, §1,4° van de Wet van 15 december 1980.

Dat dit artikel bepaalt dat er gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde indien er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Dat verwezen wordt naar het verslag samenwoning van 22 juni 2010 waaruit blijkt dat verzoekster niet door de politie Willebroek op het gezamenlijke adres wordt aangetroffen.

Dat haar echtgenoot verklaard zou hebben dat zij sedert april 2010 verhuisd is naar een ander adres omdat de relatie ten einde zou zijn.

Dat de politie in voormeld verslag bevestigt dat er geen persoonlijke spullen van verzoekster meer aan te treffen zijn.

Dat de gegevens van het rijksregister zouden bevestigen dat verzoekster sinds 6 juni 2010 op een ander adres ingeschreven staat.

Dat de echtgenoot van verzoekster daarenboven klacht zou hebben neergelegd wegens schijnhuwelijk bij de politie te Willebroek.

Dat hieruit wordt afgeleid dat bezwaarlijk nog van een gezinscel kan gesproken worden.

Dat dit absoluut onjuist is.

Dat verzoekster niet betwist op een ander adres te verblijven.

Dat zij hiertoe echter gedwongen werd door de agressieve houding van haar echtgenoot.

Dat zij niettemin het huwelijksleven met haar echtgenoot wenst verder te zetten.

Dat zij om voorliggende reden haar echtgenoot in verzoening heeft laten oproepen voor de Vrederechter te Willebroek.

Dat zij sedert oktober 2008 bij haar echtgenoot woonde.

Dat de eerste maanden van het huwelijksleven goed verlopen zijn.

Dat de echtgenoot van verzoekster zich nadien herhaaldelijk agressief gedragen heeft.

Dat verzoekster meermaals door haar echtgenoot mishandeld werd.

Dat dit vaak resulteerde in opnames in het ziekenhuis.

Dat zij hierdoor ook haar ongeboren kind verloren is.

Dat verzoekster deze agressieve houding van haar echtgenoot verklaart door overmatig drankgebruik.

Dat zij niettemin het huwelijksleven wil verderzetten.

Dat zij van oordeel is dat hun huwelijk kans op slagen heeft.

Dat zij zich om voorliggende reden met haar echtgenoot wenst te verzoenen.

Dat zij het dan ook betreurt dat hij zich thans op deze manier over haar uitlaat.

Dat zij immers nooit de intentie heeft gehad om via een schijnhuwelijk een recht op verblijf voor België te verkrijgen.

Dat zij immers, hoewel het een gedwongen huwelijk betrof, van haar echtgenoot is gaan houden.

Dat zij dit ondanks zijn agressieve houding nog steeds doet.

Dat zij nog steeds enkel met hem een gezinsleven wil stichten.

Dat enkel de houding van haar echtgenoot verklaart waarom zij thans elders gaan wonen is.

Dat zij immers op 14 april 2010 opnieuw het slachtoffer is geworden van de agressieve houding van haar echtgenoot.

Dat hiervan door de politie Willebroek PV werd opgemaakt met nummer ME.L3.001458/2010.

Dat zij op dat moment niet anders kon dan elders onderdak te zoeken en dit op aanraden van de politie.

Dat zij dit enkel uit zelfbescherming heeft gedaan.

Dat zij nooit de intentie heeft gehad om de relatie met haar echtgenoot te beëindigen.

Dat enkel hij herhaaldelijk heeft laten weten van haar te willen scheiden.

Dat hij de klacht voor schijnhuwelijk gedaan heeft als wraak voor de klachten die verzoekster heeft neergelegd wegens het familiaal geweld en hij hoopt dat zijn strafrechtelijke zaak bij uitwijzing zal verdwijnen

Dat zij daarenboven alles doet om zich te integreren.

Dat zij ondanks het korte verblijf in België een basiskennis van het Nederlands heeft opgedaan.

Dat zij daarnaast tijdelijk als arbeidster te werk gesteld is via interim Focus. Dat uit het voorgaande de goede intenties van verzoekster blijken.”

3.2. In de nota repliceert verwerende partij bij citering van de bestreden beslissing dat vast staat dat verzoekster sinds april 2010 niet meer op hetzelfde adres woont als haar partner en dat zij beiden sinds 6 juni 2010 op een ander adres staan ingeschreven. Verwerende partij merkt op dat verzoekster dit gegeven niet betwist. Verder stelt verwerende partij dat van de beweringen van huishoudelijk geweld en de meerdere ziekenhuisopnames geen bewijzen terug te vinden in het administratief dossier. Verwerende partij meent dat verzoekster zich hierbij beperkt tot verklaringen waarvan zij geen concrete bewijzen voorlegt. Daarnaast merkt verwerende partij op dat verzoekster niet toelicht hoe het opwerpen van deze feiten en beweringen bij verwijzing naar de relevante wetsbepalingen zou kunnen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Verwerende partij concludeert bij citering van artikel 42^{quater}, § 1, 4^o van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) dat er terecht een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster. Verwerende partij duidt erop dat verzoekster niet kan ontkennen dat zij sinds 6 juni 2010 op een adres, verschillend van dat van haar echtgenoot, staat ingeschreven en herhaalt dat uit de voorliggende feiten blijkt dat bezwaarlijk nog kan worden gesproken van een gezinscel. Verwerende partij stelt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat het huwelijk geen schijnhuwelijk zou zijn, noch dat de bestreden beslissing onterecht zou zijn genomen. Verwerende partij meent dat verzoekster, zich baserende op het vermeende huishoudelijke geweld, minstens niet heeft verwezen naar de relevante wetsbepalingen om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bekomen.

3.3. In de repliekmemoire repliceert verzoekster het volgende.

“Dat het verzoekschrift gericht is tegen de beslissing d.d. 24 juni 2010 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, waarbij het recht op verblijf van verzoekster is ingetrokken met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar artikel 42 quater, §1,4^o van de Wet van 15 december 1980.

Dat dit artikel bepaalt dat er gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde indien er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Dat verweerder de motivering tot voormelde beslissing integraal herneemt in zijn nota met opmerkingen.

Dat hij verwijst naar de afzonderlijke verblijfplaats van verzoekster en haar echtgenoot. Dat verzoekster dit inderdaad niet betwist.

Dat het feit dat zij op een ander adres is ingeschreven enkel te wijten is aan de houding van haar echtgenoot.

Dat hij zich ten aanzien van verzoekster immers regelmatig zeer agressief gedraagt. Dat dit gedrag te verklaren is door overmatig drankgebruik.

Dat zij na een zoveelste daad van mishandeling op aanraden van de politie elders onderdak gezocht heeft.

Dat zij van voormelde mishandelingen aangifte heeft gedaan bij de politie van Willebroek. Dat deze hiervan PV heeft opgemaakt met nummer ME.L3.001458/2010 d.d. 14 april 2010. Dat dit PV aanleiding heeft gegeven tot een strafonderzoek.

Dat het dossier van dit strafonderzoek gezien de recente datum van de klacht nog niet vrijgegeven zijn.

Dat dit echter niet voor rekening van verzoekster is.

Dat dit huishoudelijk geweld geleid heeft tot meerdere ziekenhuisopnames. Dat verzoekster hierdoor bovendien haar ongeboren kind verloren heeft.

Dat verweerder van oordeel is dat verzoekster niet zou aantonen dat voormelde opnames en het verlies van hun kind veroorzaakt zouden zijn door huishoudelijk geweld.

Dat hiervoor in eerste instantie verwezen wordt de talloze attesten van ziekenvervoer, als stuk 1 gevoegd.

Dat bijkomend verwezen wordt naar het attest van Dr. L.(...), die de zwangerschap van verzoekster, bevestigt.

Dat uiteraard het strafonderzoek dat gevoerd wordt dit bewijs zal kunnen leveren. Dat dit attest gevoegd wordt als stuk 3.

Dat verzoekster met voormelde stukken aantoont dat zij wel degelijk het slachtoffer geworden is van huishoudelijk geweld.

Dat voor het overige wordt verwezen naar het strafdossier dat ten gevolge van de klacht van familiaal geweld lastens de echtgenoot van verzoekster zal worden opgemaakt en waarbij deze procedure in feite dient geschorst te worden.

Dat verweerder verder van oordeel is dat verzoekster niet toelicht waarom zij deze feiten opwerpt.

Dat zij evenmin zou toelichten waarom voormelde feiten tot een nietigverklaring van de beslissing kunnen leiden.

Dat voormelde feiten nochtans van doorslaggevend belang zijn.

Dat voormelde beslissing immers genomen werd op grond van het feit dat verzoekster met haar echtgenoot geen gezinscel meer zou vormen, aangezien zij thans niet meer ingeschreven zijn op hetzelfde adres.

Dat onderhavige omstandigheden verantwoorden waarom verzoekster elders onderdak gezocht heeft.

Dat zij bovendien met voormelde feiten wil aantonen dat haar in deze niets kan worden verweten.

Dat het immers enkel het gedrag is van haar echtgenoot dat haar hiertoe gedwongen heeft. Dat zij niettemin ondanks alles nog steeds van haar echtgenoot houdt. Dat zij dan ook boven alles haar huwelijk wil redden.

Dat zij van oordeel is dat de relatie met haar echtgenoot de eerste maanden van het huwelijk vlekkeloos verlopen is.

Dat zij meent te kunnen stellen dat het gedrag van haar echtgenoot enkel te wijten is aan het overmatig drankgebruik.

Dat zij dan ook blijft geloven dat zijn gedrag kan verbeteren.

Dat zij om voorliggende reden op 28 juli 2010 een verzoekschrift bij de Vrederechter te Willebroek heeft neergelegd tot het nemen van dringende en voorlopige maatregelen.

Dat hiervoor verwezen wordt naar stuk 4.

Dat deze zaak voor behandeling in raadkamer is gesteld op de zitting van 23 augustus 2010.

Dat deze behandeling, gelet op de gerechtelijke vakantie, langer duurt dan normaal.

Dat verzoekster nooit van plan geweest is om de echtscheiding aan te vragen.

Dat enkel haar echtgenoot hier thans op aanstuurt.

Dat hij haar immers plots verwijt een schijnhuwelijk te zijn aangegaan.

Dat verzoekster dit met klem ontkent.

Dat hij de klacht voor schijnhuwelijk gedaan heeft als wraak voor de klachten die verzoekster heeft neergelegd wegens het familiaal geweld en hij hoopt dat zijn strafrechtelijke zaak bij uitwijzing zal verdwijnen

Dat verzoekster ondertussen achterhaald heeft dat de echtgenoot niet aan zijn proefstuk toe is en zijn vroegere echtgenote H.L. (...) eveneens regelmatig heeft afgetroefd

Dat verzoekster wenst te benadrukken tot zij er alles aan doet om zich te integreren.

Dat zij enerzijds met succes de basiscursus Nederlands heeft gevolgd.

Dat hiervoor verwezen wordt naar stuk 5.

Dat zij bijkomend verwijst naar het attest van inburgering, dat als stuk 6 wordt gevoegd.

Dat zij anderzijds als poetshulp tewerk gesteld is via F.(...) Interim.

Dat de arbeidsovereenkomst met voormeld interimkantoor als stuk 7 wordt gevoegd.

Dat uit voormelde elementen blijkt dat verzoekster enkel goede intenties heeft.

Dat verzoekster ook de verklaring van de verantwoordelijke van haar werk naar voren brengt.

Dat verweerder ondanks het voorgaande van oordeel is dat verzoekster de relevante wetsbepalingen niet aanduidt, noch deze toelicht, die tot de nietigverklaring van voormelde beslissing kunnen leiden.

Dat de beslissing d.d. 24 juni 2010 wordt gegrond op het ontbreken van een gezinscel, zoals vermeld in artikel 42 quater, § 1, 4 ° van de Wet van 15 december 1980.

Dat verzoekster met de onderliggende feiten heeft trachten aan te tonen waarom zij tijdelijk elders onderdak heeft gezocht en welke de oorzaak is van de klacht van haar echtgenoot en hoe ernstig deze is.

Dat zij immers nog steeds met haar echtgenoot een gezin wenst te vormen.

Dat artikel 42 quater, § 1, 4 ° van de Wet van 15 december 1980 dan ook niet van toepassing is.”

Voor het overige volhardt verzoekster in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.4. Verzoekster betwist geenszins de motieven van de bestreden beslissing en erkent uitdrukkelijk dat zij niet meer bij haar echtgenoot woont, doch meent dat de motivering van de beslissing absoluut onjuist is. Verzoekster werpt op dat zij wegens het agressief gedrag van haar echtgenoot werd gedwongen op een ander adres te verblijven. Verzoekster houdt voor dat zij meermaals door haar echtgenoot werd mishandeld, wat resulteerde in opnames in het ziekenhuis. Verzoekster voegt hiertoe drie attesten van ziekenvervoer met opname via de spoedgevallendienst van 22 februari 2009, 27 juni 2009 en 26 maart 2010 in bijlage bij het verzoekschrift. Verzoekster stelt dat zij haar zwangerschap is verloren en voegt een attest van een klinisch laboratorium betreffende de zwangerschap van 15 maart 2010 in bijlage bij het verzoekschrift. Verzoekster geeft vervolgens aan dat zij op 14 april 2010 opnieuw slachtoffer was slagen en verwondingen toegebracht door haar echtgenoot. Verzoekster verwijst hierbij naar een proces-verbaal van de lokale politie dat zij tevens in bijlage bij het verzoekschrift voegt. Verzoekster voegt tevens een attest van arbeidsongeschiktheid van 14 april 2010 tot 25 april 2010, verstrekt door het ziekenhuis, in bijlage bij het verzoekschrift. Verzoekster duidt er bovendien op dat zij altijd goede intenties heeft gehad en benadrukt dat zij nooit de intentie heeft gehad om via een schijnhuwelijk verblijfsrecht in België te bekomen, noch om een einde te maken aan haar relatie en haar huwelijk. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift dan ook op dat zij haar echtgenoot aanvankelijk voor de Vrederechter heeft laten oproepen ter verzoening, doch voegt in bijlage bij haar repliekmemorie een verzoekschrift voor de vrederechter van Willebroek teneinde dringende en voorlopige maatregelen te horen bevelen en een oproepingsbrief van het vredegerecht kanton Willebroek van 29 juli 2010 waaruit blijkt dat verzoekster aanwezig dient te zijn in buitengewone zitting in raadkamer op 23 augustus 2010. Verzoekster voert ten slotte aan dat zij alles doet om zich te integreren, dat zij beschikt over een basiskennis Nederlands en tijdelijk is tewerkgesteld als arbeidster.

De aangevoerde schending van artikel 40ter en artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis van Vreemdelingenwet, als echtgenote van een burger van Unie, zijnde de heer F.T., een Belgische onderdaan. Artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van dit familielid die zelf geen burger van de Unie is, in verschillende gevallen. Punt 4° van dit artikel luidt als volgt:

“4° het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap (...) wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Via de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is artikel 42quater van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op familieleden van Belgische onderdanen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en verzoekster ontkent dit geenszins in het verzoekschrift. Bijgevolg is de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing gekomen.

Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat verzoekster zich bij haar uiteenzetting in het verzoekschrift beperkt tot een feitelijke weergave waarbij zij voorhoudt het slachtoffer te zijn van huiselijk geweld en slagen en verwondingen als gevolg van het agressieve gedrag van haar echtgenoot en waarbij verzoekster verwijst naar drie attesten van ziekenvervoer met opname via de spoedgevallendienst van 22 februari 2009, 27 juni 2009 en 26 maart 2010, naar een attest van een klinisch laboratorium betreffende de zwangerschap van 15 maart 2010, naar een procesverbaal van de politiediensten van 14 april 2010 en naar een attest van arbeidsongeschiktheid van 14 april 2010 tot 25

april 2010 verstrekt door het ziekenhuis, doch nalaat hierbij enige wetsbepaling als geschonden aan te duiden.

Er dient te worden benadrukt dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen maar houdt de Raad een wettigheidstoezicht. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de verblijfssituatie van verzoekster uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is.

Waar verzoekster aldus voor het eerst ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift poogt aan te tonen dat zij het slachtoffer is van huiselijk geweld en slagen en verwondingen als gevolg van het agressieve gedrag van haar echtgenoot en ter bevestiging van deze door verzoekster naar voor gebrachte omstandigheden verwijst naar drie attesten van ziekenvervoer met opname via de spoedgevallendienst van 22 februari 2009, 27 juni 2009 en 26 maart 2010, naar een attest van een klinisch laboratorium betreffende de zwangerschap van 15 maart 2010, naar een proces-verbaal van de politiediensten van 15 april 2010 en naar een attest van arbeidsongeschiktheid van 14 april 2010 tot 25 april 2010 verstrekt door het ziekenhuis, wijst de Raad erop dat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande deze omstandigheden en de stukken, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld. Noch blijkt dat verzoekster verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing in kennis heeft gesteld van het bestaan van voornoemde stukken en van het proces-verbaal, zodat moet worden herhaald dat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of dienaangaande niet te hebben gemotiveerd. De omstandigheid dat verzoekster in het middel poogt te verantwoorden waarom zij de echtelijke woning heeft verlaten en niet meer samenwoont met haar echtgenoot, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster kan deze omstandigheden ter verantwoording van het feit dat zij de echtelijke woning heeft verlaten en niet meer samenwoont met haar echtgenoot bijgevolg niet voor het eerst inroepen in de procedure voor de Raad. Hetzelfde geldt voor de stukken die verzoekster voor het eerst aanbrengt ter gelegenheid van haar repliekmemoë, met name haar verzoekschrift aan de vrederechter van Willebroek teneinde dringende en voorlopige maatregelen te horen bevelen, de oproepingsbrief van het vredegerecht van het kanton Willebroek van 29 juli 2010 waaruit blijkt dat verzoekster aanwezig dient te zijn op de buitengewone zitting in raadkamer op 23 augustus 2010, een deelcertificaat Nederlands richtgraad 1 van verzoekster, haar attest van inburgering, haar arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid en een verklaring van verzoeksters werkgever. Hetzelfde geldt voor de stukken die de advocaat van verzoekende partij ter zitting neerlegt.

Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoekster in haar feitelijke uiteenzetting een andere versie of verklaring voor de vastgestelde feitelijkheden geeft, maar in wezen haar beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verwerende partij stelt. De aangevoerde kritiek in de uiteenzetting omtrent de feiten geeft aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoekster opnieuw ten gronde te beoordelen.

Waar verzoekster duidt op het feit dat zij door het agressieve gedrag van haar echtgenoot werd gedwongen om op een ander adres te verblijven en de door haar aangevoerde omstandigheden zich bijgevolg hebben voorgedaan onafhankelijk aan haar wil, dat zij altijd goede intenties heeft gehad, dat zij nooit de intentie heeft gehad om via een schijnhuwelijk verblijfsrecht in België te bekomen, noch om een einde te maken aan haar relatie en haar huwelijk, dat zij haar echtgenoot aanvankelijk voor de vrederechter heeft laten oproepen ter verzoening, dat zij in bijlage bij haar repliekmemoë een verzoekschrift voor de vrederechter van Willebroek teneinde dringende en voorlopige maatregelen te horen bevelen voorlegt, alsmede een oproepingsbrief van het vredegerecht kanton Willebroek van 29

juli 2010 waaruit blijkt dat verzoekster aanwezig dient te zijn in buitengewone zitting in raadkamer op 23 augustus 2010, dat zij alles doet om zich te integreren, dat zij beschikt over een basiskennis Nederlands en dat zij tijdelijk is tewerkgesteld als arbeidster, dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet in casu in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4^o uitdrukkelijk voorschrijft welke beslissing dient te worden genomen in het geval er geen gezamenlijke vestiging meer is. Nu uit de stukken van het administratief dossier, namelijk het politieverlag van 22 juni 2010, duidelijk blijkt dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging, volstaat het dat wordt verwezen naar deze omstandigheid. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster niet betwist dat er geen gezamenlijke vestiging is.

Het feit dat verzoekster zowel in haar verzoekschrift als in haar repliekmemoire verwijst naar het gegeven dat zij door het agressieve gedrag van haar echtgenoot werd gedwongen om op een ander adres te verblijven en de door haar aangevoerde omstandigheden zich bijgevolg hebben voorgedaan onafhankelijk aan haar wil, dat zij altijd goede intenties heeft gehad, dat zij nooit de intentie heeft gehad om via een schijnhuwelijk verblijfsrecht in België te bekomen, noch om een einde te maken aan haar relatie en haar huwelijk, dat zij haar echtgenoot aanvankelijk voor de vrederechter heeft laten oproepen ter verzoening, dat zij in bijlage bij haar repliekmemoire een verzoekschrift voor de vrederechter van Willebroek teneinde dringende en voorlopige maatregelen te horen bevelen voorlegt, alsmede een oproepingsbrief van het vredegerecht kanton Willebroek van 29 juli 2010 waaruit blijkt dat verzoekster aanwezig dient te zijn in buitengewone zitting in raadkamer op 23 augustus 2010, dat zij alles doet om zich te integreren, dat zij beschikt over een basiskennis Nederlands en dat zij tijdelijk is tewerkgesteld als arbeidster, brengt geen nieuwe gegevens aan aangaande het niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden van artikel 42^{quater}, § 1, 4^o van de Vreemdelingenwet en bevat geen bijkomende informatie waarover de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen. Bijgevolg volstaat het hoofdmotief van de bestreden beslissing om deze beslissing te schragen. Verzoekster toont dienvolgens niet aan waarom in de bestreden beslissing hieromtrent diende te worden gemotiveerd, noch toont zij aan dat de vastgestelde ontstentenis aan gezamenlijke vestiging, omwille van het feit dat de door haar aangevoerde omstandigheden zich hebben voorgedaan onafhankelijk aan haar wil en omwille van haar goede intenties en haar graad van integratie in België, niet het uitgangspunt van de bestreden beslissing kan vormen.

De Raad dient bijgevolg vast te stellen dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt als zou verwerende partij op enig ogenblik voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte zijn geweest van het feit dat verzoekster meent zich in een bijzondere situatie te bevinden, zodat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dat zij hiermee geen rekening heeft gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij een verblijfsrecht aanvraag omwille van haar gezamenlijke vestiging met haar echtgenoot.

Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet wordt betwist maar eerder wordt bevestigd door verzoekster, en dit hoofdmotief strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoeksters overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

In het kader van huidige bestreden beslissing worden de feitelijk en juridische motieven erin weergegeven, en diende de gemachtigde van de staatssecretaris geen motieven op te nemen inzake de door verzoekster naar voor gebrachte omstandigheden.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. De artikelen 40^{ter} en 42^{quater} van de Vreemdelingenwet werden evenmin geschonden.

Waar verzoekster *in fine* van haar repliekmemoire de Raad erom verzoekt *“het beroep te schorsen totdat uitspraak is gedaan in het strafonderzoek dat lastens de echtgenoot van verzoekster gevoerd wordt”*, dient opgemerkt te worden dat de omstandigheid dat verzoekster heeft verklaard dat zij het slachtoffer is van huiselijk geweld en slagen en verwondingen toegebracht door haar echtgenoot, mogelijk gevolgen heeft voor het strafonderzoek, doch *in casu* geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat het verblijfsrecht van verzoekster dient te worden beëindigd. De feiten waarop de bestreden beslissing steunt, stroken met de gegevens van het dossier. Het verzoek van verzoekster kan niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET